

живѣють при Никофора, като заложници за миръ, а ны развалямъ той-зи миръ.

— Не ся грыжи, царю, ны ще гы отървемъ отъ рѣцѣ-тѣ му, отговори комисъ, той нищо не смѣе да стори на твои-тѣ царскы дѣла, защо-то ны сичкы-атъ му Цариградъ хвърлямъ въ море-то.

— Чувай, Георгіе, каза Петъръ.

— Заповѣдай, Господарю!

— Искай отъ мене милостинѣ; азъ съмъ готовъ сичко да сторѣ за тебе..... да ти отплатѣ за твоѣ-тѣ вѣрнѣ службѣ.

— Царю! и тейко-ти и ты засыпали стемя съ ваши-тѣ милостини, що ми остава още да желѣ? Азъ съмъ въздигнѣтъ, възголѣмень до толко-зи, дето съмъ ся сроднилъ съ царскѣ кръвь; наричамъ ся твой вуйка, ако и да не ми бѣше сѣща сестра покойна-та царица, майка ти, тачи пакъ ако ли ꙗ твоѣ воля.....

— Искай, искай, каза Петъръ.

— Срѣдце-то ми сѣкогы тегляше за тебе, като за роднинѣ, може да ꙗ осѣщало, че мя чяка още по-голѣмъ почетъ.

— Какъвъ почетъ? попыта Петъръ безъ да покаже, че ꙗ идосанъ и ся сѣща, що му иска